

και μεγαλώνει η ρωμοσύνη. Και κατόπι ξεκινούμε κατά τις μεγαλονόματες χώρες, εκεί που η ρωμοσύνη περνάει τάντρίκια της χρόνια, ή τα σακάτικα γερατειά της.

Δ'

ΣΤΟΥ ΜΠΕΗ

Θα σε φέρω από σοκάκι άκόντευτο κ' έρημο, κι ως είναι μέρα μεσημέρι από την πλευρά του Κάστρου του Γενοβέζικου. Δέρνει ο ήλιος τους τοίχους του, και πολεμάει να στεγνώσει τις λάσπες του. Μεγάλα όμως τα σπιτία του, άρχοντάδικα. Με γάλες κ' οι αύλές τους, κι άεικές. Ός και δέντρα έχουνε μέσα. Άς κρυφοσκύψουμε να κοιτάξουμε. Μιά και μάς δώσει, καπνός γινόμαστε και χανούμαστε. Έλα, ρίξε κρύφια ματιά από την κλειδούρπα της θεόρατης αυτής θύρας· έχει και σιντριβάνι καταμεσή στην αύλή. Άγάδικο σπίτι. Μπέης κατοικεί εδώ μέσα. Πρέπει να λείπει τώρα στην Άγορά. Μετράει εκεί με το κομπολόγι τις άγones ώρες του. Όρεξη μου έρχεται ναμπω άθώρητος, και θα κάμης καλά να με συνοδέψης.

Δροσερή πρασινάδα. Λουλούδια και βότανα δσα θέλεις παντού. Σε λιγοθυμάει ή βαρεία μυρουδιά τους, που λές κι ο άέρας να την πάρη στα φτερά του και να πετάξη δε δύναται. Άφωνα μάς χαιρετούν τα κόκκινα φάρια στη γούρνα, με μύρια τρυφερά γογγυτά τα περιστέρια στον ήλιακό. Ός τόσο, ψυχή πουθενά. Έξδν ο Άράπης εκείνος, που δέκα ύπνους κοιμάται άπάνω στην πλάκα, στο πρώτο σκκλοπάτι γερμένος. Τι να τον κάνουμε τον Άράπη! Ός κι άγάπης όνειρο να γενούμε, και μέσα στο σκοτεινό του κεφάλι ναστράψουμε, πάλι αυτός θα κοιμάται! Άς περάσουμε καλλίτερα κι ως άνεδούμε την τετράπλητη σκάλα που μάς φέρνει στο μπέ-

κι ο μπάτης φωλιά του. Τό χαίρουνται άναμεταξύ τους. Δε γίνεται όμως να μην το χαίρεται κι άλλος αυτή την όρκ. Άς περάσουμε από το έρημο το χαγιάτι ως την σκουνηξουμε αυτή την πόρτα την καμαροσκέπαστη, την πλουμισμένη, την τoρνευτή. Έλα, σκύψε μέσα και να τις δής! Δε σου τόλεγα; Κοιμούνται όλες τους ύπνο βαθύ. Τις μέθησε ο μπάτης κι ο ήλιος· άφρασαν όρθάνοιχτα τα παράθυρά τους, έβαλαν τα πιό ψιλά και διάφανά

τους παλδάρια, κ' έπιασε καθεμιά τους άπ' ένα σελτέ. Τι άνάγκη την έχουνε! Ζούν κι άνθοβολούν άπαράλλαχτα σαν τα λουλούδια που σεριανίζαμε στην αύλή.

Τό τέφι στον τοίχο, χάμω στην κώχη ή χρυσοπλούμιστη ή ταρμπούκα, ξέννοιαστη και βουδή. Σκόρπια στις φάθες και στα χαλιά παρικά, μισοφαγωμένα κι άλάκερα. Ός μήτε το σερμπέτι δε σώθηκε. Σκαλώνει το γιασουμί από κρεβδατές κι από κάγκελα, που λές και πασκίζει να τους καλοδή τους γλυκοπλαγιασμένους αυτούς κρίνους, και να μάθη αν είναι αλήθεια όλα τα καμάρια που ψάλλουν τα τραγούδια για την όμορφιά τους.

Μπορείς άρεβα να χωθής παραμέσα. Να ξυπνήσουν τέτοιαν ώρα οι καλές μας, αδύνατο. Όλη νύχτα τον κόσμο χαλούσαν.

Κοίταξε, κοίταξε τα μαύρα εκείνα ματόκλαδα! Κι από μάτια γλυκύτερα σου μιλούν. Σου λέν πως καθετί που μισοσκεπάζει όμορφία είναι κι από την όμορφία που σκεπάζει μαγευτικώτερο. Κρυφογλιστήσε χαδευτικά τη ματιά σου, και σταμάτα την κατά τα μισανοιγμένα τα χείλη. Τό ίδιο το μάγιο, τό ίδιο μυστήριο. Θαρρείς πως την άκους τη γλυκαία τους φωνή, πως τα βλέπεις τα μαργαριταρένια τα δόντια. Κατέδα τώρα στάλλα τα χάλλη, που σαν δλοφέγγαρο λάμπουν. Άλλος δε βλέπεις παρά λαϊμό δλοστρόγγυλο; μαλακόχνουδους ώμους, και στήθια χιονάτα. Ο νοός σου χάνεται στο σιγανασάλευτο εκείνο το λακκουδάκι. Δες έπειτα τα φιλοκάμωτα χέρια, τα πόδια της τα χυτά,δες τάλικο το σαλδάρι που κυματίζει άπάνω της, — και σαν τα δής δλ' αυτά, ξαναnéδασε τη μυστική σου ματιά, και μ' αυτήν ξαναχάδεψε το γελαζόμενο πρόσωπο, πάρε γύρω το τoρνευτό το σαγόνι, κοίταξε ταυτόκι το διάφανο με το διαμαντοκόλλητο σκουλαρίκι.

Τι να πρωτοιστορήσουμε και τι να πρωτοπούμε! σε έλα είναι κάλλος και λάμψη και γλύκα! Πρόθηκαν από το ίδιο καλούπι, όλες σε να τις τόνεψε ένας μάστορης. Όμορφες, γλυκόχρες, μα τίποτις άλλο! Περιδόλια με τα ίδια τα δέντρα, τα ίδια βοτάνια, ρόδα και γιασουμιά. Στον έξω τον κόσμο, στην δλοφάνερη ρωμοσύνη, αν είναι ή μιζ περιδόλι, ή άλλ' είναι κάμπος, λόγγος ή πύργος ή άλλη. Μέσα όμως στάφανέρωτο το χαρέμι όλες, όλες είναι περιβολάκια συμμαζεμένα και γλυκοπόσιστα.

Μα βλέπω και μάς μεθάει ή μάγισσα ή όμορ-

φιά! Σε να το ξεχνούμε τί λογής μαζούλι μάς φέρουν αυτά τα περιβολάκια! Τό λησμονήσαμε πως εδώ είναι που βγαίνει το βοτάνι που το τρώμε και μάς κάνει και σκύδουμε δλη μας τη ζωή, πως εδώ γεννιέται και μεγαλώνει το φοβερό το θεριό που το λέν Τουρκιά!

Όχι, δεν είναι γυναίκες αυτές. Πές τις Σειρήνες, Γοργόνες, δε τι θές. Πές τις άγγέλους που τους έχει μαζί του παρμένους ο Βελζεβούλης κατεβαίνοντας από το ούράνιο παλάτι του κάτω στο σκοτεινό Βασίλειο της Άμαρτίας.

Κι άλλο έχω κρυψά να σου πω, μα να βγούμε πρώτα. Δες μου το χέρι σου. Πρόσεχε τον Άράπη. Νά μας πάλι στο δρόμο. Τό κρυφό να σου πω τώρα:

Δε φταίν' οι Χανούμισσες. Φυσικά τους είναι να τα γεννούν τα θεριά. Άλλες μαννάδες είναι που τους γεννούν εκείνους που φταίνε.

Σε να κουνάης το κεφάλι σου λέγοντας πως τα δικώ το πολυπαθιασμένο το «Γένος». Με συμπάθειο το ξεχάσα πως ένα σκοπό μάθαμε και μείς να ταμπουνίζουμε στον κόσμο, — τα πάθια και τα βάσανά μας.

Τό τραγουδούμε κι αυτό χωρίς να το καλονοώθουμε. Οι πιώτεροί μας, μήτε μάς περνάει από το νού μας πως έχουμε πάθια. Φυσικώτατο. Τή βρήκαμε την ψώρα στον τόπο που γεννηθήκαμε. Ίσως μερικοί θα παραξενεύονται που δεν την έχει κι όλος ο κόσμος. Δάσος χωρίς θεριά και φείδια, πέτρες δίχως σκορπιούς, — που άκούστηκε! Και καταντάει να δοξάζουμε το Θεό που είναι άπλη σκλαδιά και δεν έχουμε και χειρότερα.

(Άκολουθεί)

ΑΡΙΓΥΡΗΣ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ

Έκδοτική Έταιρεία ο «Φοίβος» — Αθήνα

ΑΓΙΣ ΘΕΟΣ:

ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

- Όρχιος τόμος ει: 8ον από 130 σελίδες, με τάριστουργήματα των δημοτικών μας τραγουδιών.
- Είkonες του ζωγράφου Π. ΡΟΥΜΠΟΥ — Πρόλογος του εκδότη.
- Έρμηνεία λέξεων. — Βιβλιογραφία.
- Κάθε αντίτυπο δρχ. 3. Έτυπώθηκαν και 100 αριθμημένα σε χαρτί Όλλανδίας, καθένα δρχ. 5.
- Παραγγέλεις μαζί με ταχυδρ. έπιταγές:
- Έκδοτική Έταιρεία ο «Φοίβος»
- 1 Κλεισθήνη, Αθήνα
- ή στα γραφεία του «ΝΟΥΜΑΣ», Ζήνωνα 2.

και τόσο δικές μας, που βαστούμε την άναπνοή μας όταν περνούμε από κοντά τους, μην τύχει και ξυπνήσουν κι ανατινάξουν στον άέρα όλο το οικοδόμημα της ζωής, που ύποκριτικά κι άθόρυβα, άπάνω στις ψυτιές, όμορφοχτίσαμε για να το επιδείχνουμε στους άλλους. Και στον έαυτό μας.

Πήρε ο Όρέστης το δρόμο που πήγαινε στο μέγαρο της Νόρας και δεν ήθελε να σκεπτεί και δεν ήθελε να κατεβεί στα θεμέλια της ψυχής του και να δει. Φοβότανε.

— Άργότερα... Άργότερα... Τό κεφάλι μου τώρη γυρίζει. Έχω καιρό ακόμα ν' αρχίσω μιάν καινούργια, μιάν άντρίκότερη ζωή...

Άργότερα, άργότερα...

Τα μαλλιά του και τα μηλίγγια του καίγανε. Θέ μου, τί βαριά μεσάνυχτα! Τα μάτια και τα δαχτυλίδια των γυναικών στραφταλίζανε κάτω από τα ήλεκτρικά του βουλευδάρτου και τα κορμιά πατόκορφα γυαλίζανε σε νάσανε άλειμένα με μυρωδιές και λάδι κ' είχαν έτοιμα να τεντωθούν και να χυμίσουν στους γυμνικούς άγώνες της ζωής.

Άποπάνω το φεγγάρι ήρεμο κ' ήλίθιο, σαν εύνουχος έπιβλεπε.

Πήγαινε τρεχάτος, άνήσυχος, λές και τότε κυ-

νηγούσε και του άναφτε το αίμα ή βελιόδαρτη κι άγέλαστα λάγνη άναπνοή του πλήθους. Ό! γιατί να λάμπει έτσι ή γυναικεία σάρκα κάτω από το φεγγάρι! Και τα βυζιά πως πετιούνται έτσι, Θέ μου! σε δυό Πύργοι της Πείνας φιλντισίνιοι! Μήτε έλεος, μήτε ψυχοπόνια, μήτε μιζ σσιγμής καλοσύνη κι άναπαμός! Ό! που να φύγει κανείς και που να κρυπτεί και τί μαρτύρια να βρεί να σφιχτοτύλιξει το κορμί του και που να πρωτομπήξει τις έφτά σπραγίδες τις πύρινες και να βουλλώσει στη σάρκα του και τα έφτά θανάσιμα άμαρτήματα, για να μπορέσει να ύψωθεί χωρίς πυρετό και τρεμούλιασμα και να βροντοφωνήσει:

«—Είμαι κορμί έφηβικό και είμχι άφίλητο και δε σπαρταρώ έγώ μπροστά σου και δε σκύφτω έγώ, δ Σάρκα, —δ Σάρκα γλυκώτατη της Γυναίκας!»

Τό κορμί του Όρέστη όλο έκαιε.

Κι ως έφτασε στο μέγαρο της Νόρας, άκούμπησε λίγο στον παρκατάτη της πόρτας για να μην πέσει. Η καρδιά του ήθελε να σπάσει. Ένας πυρετός καλοκαίριαζε και πύρωνε το αίμα του... Ένοιωθε την Άνάγκη την κοσμοκρατόρισα και να τον άδράχνει και να τονε ρήχνει σπαρταριστό στη Σάρκα. Ένοιωθε άπάνω του, άπάνω σε όλο του το

κορμί το χέρι της Άνάγκης, Θέ μου! Η Φύση του άποκαλύφθηκε ξάφνου ένα τέρις άγριο και παντοδύναμο που με τα χέρια της τα τριχωτά, τα σουδερνουχάτα βαστά άποκρεμασμένους τον άντρα και τη γυναίκα και τους σμίγει. Αυτοί μισούνται, τα χέρια τους τρομαγμένα σπρώχνουνε μακριά τα κορμιά τους, τα χείλη τους φρίσσουνε από το μίσος και την άμάχη κ' ή Φύση με τη φρικώδη γαλήνη των παντοδύναμων μπήχνει μέσα στις σάρκες τους τα νύχια της και τους βαστά σε δυό κομμάτια κρέας και τους σμίγει συζυγικά κάτω από τα πολυγάλατα πλέρια μαστάριχ της.

Δε μπορούσε πιά να κρατηθεί ο Όρέστης, κι άπλωσε το χέρι του τρεμάμενο να σημάνει. Άνάερα στάθηκε τρομαγμένο Σαν άστραπές περάσανε μπροστά στα μάτια του Όρέστη τα δσα γενήκανε: Ένα αυτοκίνητο σταμάτησε μπροστά στην πόρτα της Νόρας, ένας κύριος κτεβήκε, έδωσε το χέρι σε μιάν γυναίκα (Έ! εΐταν Έκείνη! ή καρδιά του Όρέστη γίνηκε δυό κομμάτια) και την όδήγησε ως την πόρτα, κάτι είπανε και γελάσανε κ' έπειτα έτκυψε αυτός και της φίλησε το χέρι κι άνέβηκε πάλι στο αυτοκίνητο κ' έφυγε και χάθηκε στην άκρη του δρόμου. Ό! πως δεν έπεσε εκεί σωρια-

Ο "ΝΟΥΜΑΣ", ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΕΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ ΧΡΟΝΙΑΤΙΚΗ

Γιὰ τὴν Ἀθήνα Δρ. 8. — Γιὰ τὰς ἑπαρχίας Δρ.

Γιὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Δρ. 10.

Γιὰ τὰς ἑπαρχίας δεχόμεστε καὶ τρεῖς (2 Δρ. τὴν τριμηνία) συνδρομῆς.

Κανένας δὲ γράφεται συνδρομητὴς ἂν δὲ στείλει μπροστὰ τὴ συνδρομὴν του.

10 λεπτά τὸ φύλλο λεπτά 10

Τὰ περασμένα φύλλα τοῦ Νουμά πωλοῦνται στὸ γραφεῖο μας στὴ διπλὴ τιμῇ.

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ. Στὰ κιάσκια (Σύνταγμα, Ὁμόνοια Ἑθν. Τρόπεζα Ὑπ. Οἰκονομικῶν, Σταθμὸς Τροχιδρόμου (Ἀκαδημία), Βουλῇ, Σταθμὸς ὑπόγειου Σιδηροδρόμου Ὁμόνοια), στὸ κιάσκι Ἰαννοπούλου (Χαντεῖα), στὰ βιβλιοπωλεῖα Ἑστίας, Γ. Κολάρου καὶ Σακέτου (ἀντίκρου στὴ Βουλῇ).

Στὴν Κέρκυρα, Πάτρα καὶ Βόλο, στὰ Πρακτορεῖα τῶν Ἐφημερίδων, στὸν Πύργο στὸ βιβλιοπωλεῖο τοῦ κ. Κ. Βαρουξῆ.

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

Ἡ ἐπισηρογμένη νομάρχης — Ἀναντρός πόλεμος — Θετικὰ κοντέλια — Ὁ Ἐὐαγγελισμός — Ἡ Ἀδύρα.

«ΚΥΡΙΕ Ὑπουργέ, σὰ δὲν μπορεῖτε νὰ τὸν πάψετε, ἐπισηροῦστέ τον ὡς ληστή γιὰ νὰ βρεθεῖ κανεὶς νὰν τον σκοτώσει κ' ἔτσι νὰ λυτρωθοῦμε ἀπ' αὐτόν».

Τὰ λόγ' αὐτὰ τὰ εἶπε ὁ βουλευτὴς Παπαμιχαλόπουλος τὴν Τετάρτη στὴ Βουλῇ γιὰ τὸ νομάρχην Παπαδιαμαντόπουλο. Κι ὁ Ὑπουργὸς ἀπεκρίθη:

— Ὑστερ' ἀπ' ὅσα μετ' καταγγέλλετε, ὡς δηλῶν πῶς τοῦτη τὴ στιγμή θὰ ζητήσω τὴν πάψην του!

Δόξασι ὁ Θεός, φωνάζανε οἱ βουλευτὲς· δόξασι ὁ Θεός, φωνάζουμε κ' ἐμεῖς ποὺ ἐπιτέλους τάποψασι τὸ Ὑπουργεῖο νὰ πάψῃ ἓνα νομάρχην, ἓναν ἀνώτατο δηλ. ὑπάλληλο, ποῦχε στὴ γάχη του διπλάσιες καὶ τριπλάσιες ἀμαρτίες ἀπ' ὅσες τοῦ ἀραδίσανε μέσα στὴ Βουλῇ.

Ὁ νομάρχης αὐτὸς εἶτανε γνωστὸς μετ' τὸν τίτλο «ὁ ἰσόδοιος νομάρχης», γιὰτ' εἶτανε γιὸς τοῦ Ἀδελικοῦ στρατηγικοῦ Παπαδιαμαντόπουλου καὶ κανεὶς δὲν ἀποκοτοῦσε νὰ τὸν ἀγγίξει. Εἶχε καὶ ἡ ἀφεντιά του ἓνα εἶδος ἀσυλίας, εἶτανε, σὰ νὰ λέμε, πρόσωπο ἱερό.

σμένος ἀπὸ τὴν ἀστροπελεκιά, πῶς μπόρεσε καὶ κρατήθηκε στὰ πόδια του κ' ἔφυγε τρεχάτος καὶ πῆρε πάλι πίσω τοὺς πολυθρόνους δρόμους καὶ δὲν ἔξερε ποῦ πῆγαινε καὶ γιὰτὶ ἡ καρδιά του εἶτανε σπασμένη σὲ δύο κομμάτια.

— Ποῦ νὰ πάω; ποῦ νὰ φύγω; τί θὰ γειῶ; Τὸ αἷμα του ἀνάφτηκε πάλι ἀπὸ τοὺς ἀκάθαρτους πόθους. Ἡ γύμνια τῆς Νόρας ἀνορθώθηκε μπροστὰ του παντοδύναμη καὶ ἀχόρταγη. Ποῦ νάειτανε; Ποιὸς εἶτανε αὐτὸς ποῦ τὴ συνόδευε; Σὲ ποιὸ κρεβάτι τὸ κορμὶ τῆς ὡς τότε σπαρταροῦσε;

Ἐτρεχε καὶ χερνομοῦσε καὶ παραμιλοῦσε σὰν τρελλός.

Τὰ πλήθη βουνοῦσαν γυροκυλῶντας στὸ βουλεδάρτο. Γυναίκες γυρίζανε καὶ τὸν κυτᾶνε καὶ γελοῦσαν. Μερικὰ παιδιὰ τοῦ δρόμου τότε πῆρνανε ξοπίσω. Καὶ τὸ ρέμα τῆς κοσμοπλημμύρας τὸν ἔπαιρνε καὶ τὸν κυλοῦσε ἀπὸ τὸ ἓνα πεζοδρόμιο στὸ ἄλλο.

(— Ποῦ νὰ πῆγε; Ποῦ νὰ πῆγε; Ποῦ νὰ πῆγε;) Τὰ σύγνεφα τρέχανε φοβισμένα, ξεσκισμένα, κουρέλια.

Τὸ φεγγάρι ἐκεῖνη τὴ νύχτα αἵματωμένο σὰ νὰ φεῖγε ἀπὸ κανένα σκοτωμό, πηλοῦσε μέσα ἀπὸ τὰ

— Νὰ τὸν πάψω δὲν μποροῦσα, μὰ οὔτε καὶ νὰν τον μεταθέσω (εἶπε στὴν ἰδια συνεδρία τῆς Βουλῆς ἓνας ἄλλος πρὶν Ὑπουργός) γιὰτὶ κανένας νομὸς δὲν τον δεχότανε.

Μ' ἄλλα λόγια τοὺς εἶχε καταρηνάξει μετ' λογιῆς κατάχρησες δλοῦς(τοὺς νομοῦς ὁ ἀθεόφοβος!

*

ΩΣΤΟΣΟ αὐτὴ ἡ βρωμοδουλειὰ ἔχει καὶ τὴν ἄλλη τῆς τὴν ὄψη, τὴν καταμουντζουρωμένη. Καὶ καμαρώστε τὴν. Ὅσο ζῶσε ὁ μακαρίτης ὁ στρατηγός, ποῦ βρισκόσυνε, κ. Παπαμιχαλ., νὰ ζητήσεις νὰ ἐπισηροῦνται ὁ γιὸς του ὁ νομάρχης σὰ ληστοφυγδίκος καὶ ποῦ κοπροσκύλιαζε, κ. Τριανταφυλλάκος, νὰ δηλώσεις ἔτσι παληκαρία καὶ ἀραιμάνια πῶς τὸν παύεις ἁμέσως;

Καρτερούσατε νὰ πεθάνει πρῶτα ὁ στρατηγός; γιὰ νὰ κοροῦσε τὸν ἀδελφόν του, ἀναντρός!

Ὁ νομάρχης Παπαδιαμαντόπουλος ὀργιζέται χρόνια καὶ χρόνια, μὰ καμιά φωνὴ δὲν ἀκούστηκε ἐναντίου του, μὰ καμιά ἀραδούλα δὲ χαράχτηκε στὸν τύπο γιὰ τὰ πλαταϊκο λογιμάτα του.

Ὁ μακαρίτης ὁ στρατηγός, βλέπετε, εἶταν καὶ παντοδύναμος αὐλικὸς καὶ τὸ σπαθὶ του ἔκοβε κ' ἀπὸ τίς δύο μερίδες.

*

ΘΕΤΙΚΑ κ' ἔχει φανταστικὰ κοντέλια ζήτησε ὁ «Στρ. Σύνδεσμος» ἀπὸ τὸν κ. Εὐταξία. Δηλ. ζήτησε τὰ ἔσοδα τοῦ προϋπολογισμοῦ νῆαι θετικὰ, νῆαι ἀληθινὰ ἔσοδα, κ' ἔχει μοναχὰ στὸ χαρτὶ ἀραδιασμένα, καὶ νὰ ξεχωρίζῃ ὁ φωτεινὸς προϋπολογισμὸς ἀπὸ τοὺς ἄλλους προϋπολογισμοὺς, ποῦ παρουσιάζονταν πάντα μετ' περιστάματα στὴ Βουλῇ καὶ ὕστερα, στὴν ἐκρημογή, τὰ περιδέματα γινόντουσαν ἐλλείμματα.

Αὐτὸς, λένε, εἶναι κ' ὁ σπουδαιότερος λόγος ποὺ ἐνέγκασε τὸν κ. Εὐταξία νὰ μᾶς παρουσιάσει τὸ χαριτόβρυτο προϋπολογισμὸ του τόσο ἄργα στὴ Βουλῇ.

*

ΔΙΚΙΟ, μεγάλο δικίον ἔχουν οἱ φοιτητὲς τῆς γιαντρικῆς ποὺ ζητᾶνε νὰν τοὺς ἀνοιχτεῖ κ' ὁ «Εὐαγγελισμός» γιὰ τίς κλινικὰς σπουδὰς τους. Καὶ τὸ δικίον τους αὐτὸ πολὺ φωτεινὰ καὶ πολὺ δυνατὰ τὸ διακένεψε ὁ ὀρηγητὴς κ. Ι. Λυμπερόπουλος; μ' ἓνα ἄρθρο του ποὺ τυπώθηκε στὴν «Ἀκρόπολη» τῆς Πέμπτης. Ἀν ἀκούσῃ αὐτὸ ποὺ προτείνει ὁ κ. Λυμπερόπουλος, ἀντὶ τρεῖς γιαντροὶ δηλ. ποὺ ὑπάρχουν σήμερα στὸν «Εὐαγγελισμό» νὰ διορισθῶν 20—25, τότε καὶ ἡ δουλιὰ θὰ γίνεταί ποὺ καλοσυνεῖδητη καὶ περσότεροι φοιτητὲς θὰ μποροῦνε νὰ σπουδάζουν κ' ἐμεῖς καὶ ἡ ἐπιστήμη περσότερο θὰ κερδίσει.

Καὶ γιὰ νὰ κατορθωθῶν ὅλ' αὐτὰ, μόνο λίγη καλὴ θέληση χρειάζεται νὰ δείξουν κείνοι ποὺ διευτύνουν τὸν «Εὐαγγελισμό».

*

ΤΗ Ἀδύρα τῆς «Ἑλληνικῆς Ἐκδοτικῆς Ἑταιρείας»

δὲν τὴν εἶδαμε. Διαβάσαμε ὅμως ἓνα ἄρθρο τοῦ Μπίμπη τοῦ Ἀννίνου καὶ ἔτσι μάθαμε κ' ἐμεῖς τί εἶδος λῶρα εἶναι καὶ λόγου τῆς.

Νέ, τί λέει ὁ Ἀννίνος:

«Τὰ πρὸ αὐτῶν ἐκδοθέντα τῆς αὐτῆς φύσεως βιβλία, οἱ τρεῖς «Παρνασσοὶ» καὶ ἡ «Ἀλαϊκὴ ἀνθολογία τοῦ» κ. Δ. Ταγκοπούλου εἰσὶν ἀσυγκρίτως ὑπέρτερα καὶ ἀσυγκρίτως εὐσυνειδήτα. Δὲν γνωρίζω μάλιστα ἂν δύνανται νὰ συγκριθῇ ἀκόμη καὶ πρὸς τὰς λαϊκὰς ἐκείνας ἀνθολογίας, τὰς περιφερομένας ἐντὸς χειραμαζῶν πρὸ τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς καὶ πωλουμένας ἀντὶ ὀλίγων δεκαλέπτων.

Ἀν ὁ σκοπὸς τοῦ βιβλίου τοῦτου ἦτο νὰ συλλέξῃ ποιήματα ὑπέρτερα τῶν κορυφαίων ποιητῶν, οἱ κτῆρες ἀπέτυχον πρῶτον διότι τὰ περιληφθέντα εἰσὶν ἐκ τῶν ἀσθενεστέρων καὶ τῶν χαλαρωτέρων, καὶ δεύτερον διότι, προκειμένου περὶ τοιοῦτου σκοποῦ, τὰ ἐννέα δέκατα τῶν ποιημάτων τούτων οὐδεμίαν θέσιν εἶχον. Ἐὰν πάλιν ἐπρόκειτο νὰ παρασχεθῇ ἡ εἰκὼν τῆς ἐν γένει ποιητικῆς κινήσεως τοῦ τελευταίου αἰῶνος καὶ τῶν ὀλίγων ἐτῶν τοῦ τρέχοντος, ἡ ἀποτυχία εἶναι ἀκόμη οὐκ ἐλάττω, διότι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἀπαιτεῖται χονδροειδὴς ἀσυνειδήσια νὰ μὴ περιλαμβάνωνται ποιηταί, οἱ δὲ Δημ. Βαλαδάκης, τοῦ ἑποίου «Ὁ Τίφος τοῦ Κλέρτου» μόνον ζυγίζει ὅσον δὲν ζυγίζουσι στατῆρες δόκλων τῆς ποιητικῆς παραγωγῆς τῆς τελευταίας εικοσιπενταετίας ἢ πῶς δύνανται νὰ λείπωσιν ἐκ τῶν παλαιότερων ποιητῶν οἱ Σπυρ. Τρικούρης, Ἡλ. Τανταλίδης, Κοκκινάκης, Μ. Παρολάκης, Π. Καλιβούρης, Ρίζος Νερουλός, Ἰάκ. Ραγκάκης, Δ. Βυζάντιος, Αἰκατερίνη Δοσίου, Ἰσιδ. Σκυλίτσης, Στέφ. Κουμανούδης, Γερ. Μυρογιάννης, Γεώρ. Τζερετζής, Στέφ. Ρώμας, Κανδιδάκης Ρώμας, Θ. Ἀφεντούλης, Ἀναγνωστάκης, Ἀντ. Ἀντωνιάδης, Ἰάκωβος Πολυλάς, Σπυρ. Ζαμπέλιος, Σοφ. Καρύδης, Ν. Χαντζίσκος, Ν. Καζάκης, Εὐγ. Ζαλοκώστας, Δημ. Λάκων, Κ. Σέβας, Ι. Παπαδιαμαντόπουλος (Jean Moréas), Κλ. Παπαδόγλου, Μ. Νικολαΐδης, Ἐμ. Στρατοδούκης, Δημ. Κορομηλάς, Γλαῦκος Πόντιος, Καλοσγούρος, Κ. Βούλγαρης, Κλεάνθης Τριαντάφυλλος, ὁ ἐκδότης τοῦ Ραμπάρ, ὁ σημερινὸς ἐποχὴν ἐν Ἀθήναις, ἐκ τῶν νεωτέρων δὲ οἱ Παπαδιαμαντῆς, Μωραΐτης, Α. Πάλλης, Α. Μάβλης, Θ. Βαλλιαντῆς, Κατζίδης, Κ. Μάνος, Ἀντ. Μάστερας, Δημ. Ταγκοπούλος, Μιχ. Γιαννουκάκης, Γ. Ἀναστασάπουλος, Ι. Δαμιανός, Ι. Γιαννοῦκος, Λάμπρος Ἀστέρης, Κ. Καϊροπούλας, Γιάννης Καμπύσης, Τιμ. Μωραΐτης, Ἀχ. Νέης, Σ. Πασαγιάννης, Ι. Πετρουλάκης, Μιχάλης Πιπτα, Στ. Ράπτης, Χ. Βαρλένης, Δελιακατέρης, Ἀντ. Σπηλιωτόπουλος, Ι. Τρακαζιάνος, Χρηστοθεοπίλης, Λαφῶ, οὗς ἐκ τοῦ προχείρου ἀνεμνήσθημεν καὶ ἐκ τῶν ὁποίων οὐδεὶς ἔχει γράψῃ χειροτέρεους στίχους τῶν πλείστων ποιητῶν, οὗς περιέλαβεν ἡ δημοσιευθεῖσα συλλογὴ τῆς ἐκδοτικῆς ἐταιρείας.»

Φανταστεῖτε πῶς ἔτῃν περὶ τὴν ἀδύρα (συντάχτης τῆς ὁ κ. Ι. Πολέμης) δὲν ὑπάρχει οὔτε ἓνα στίχος τοῦ Ἑρμῆ καὶ οὔτε ἓνα τραγοῦδι τοῦ Ρήγα Γαλόρη, τοῦ

νάχτησιν τὰ χέρια του κ' οἱ διαβῆτες τότε κυτᾶνε καὶ γελοῦσαν καὶ κουρούσαν τὰ κεφάλια τους μετ' οἴχτο.

— Τὴ μέρα ἡ ζωὴ ἔχει μὴν ἔκφραση ἀγέλαστη, μουγγή, φονιάδικη, δλοὶ τρέχουν μετ' κλεισμένους τίς γροθιὰς; στὴν ἀγῶνα τῆς ζωῆς καὶ πάνε... καὶ πάνε... Ποῦ πάνε; Τί θένε; Καὶ κανένας δὲν εἶναι εὐτυχής! Καὶ κανένας οὔτε κὰν χαμογελά! Ὅποιοι σταματᾶται ἀπὸ τὰ πλῆθη ποὺ ἐρχοῦνται ξοπίσω του καὶ κανένας δὲ σκύφει λίγο νὰ τὸν ἀνασηκώσει, μήτε νὰ τὸν ἀποχωρετῇ, μήτε νὰ τὸν πετάξῃ κὰν στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου ὅπου νὰ ξεψυχήσῃ ἡσυχος.

Ἀνατρίχιασε. Ἐτσι ποὺ καθότανε ἀπάνω στὸ κκτώρλι τῆς σκεπασμένης πόρτας, ἔμοιαζε μετ' τοὺς νικημένους ποὺ συρτήκαν στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου νὰ πεθάνουν. Ἐβάλε τὸ κεφάλι του μέσα στὰ χέρια καὶ ἀναστρίναζε — ὅλος ὁ πόνος ὁ δικὸς του ὁ ἀποψινός, ὅλη ἡ ζωὴ μπροστὰ του ἡ ὑπεκρίτικα καὶ ξεδιάντροπη, μετ' τίς χίλιες πασχειμένες μίσκας τῆς ψευτιάς — τοῦ θολώσανε τὰ μάτια ἀπὸ δάκρυα καὶ φωτιά. Καθότανε ἀπελπισμένος κ' ἱρεῖπιο, σὰν τοὺς μετανάστες ποὺ καθίζουν στὴν ἄκρη τοῦ πε-